

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.308 van 9 januari 2003
in de zaak A. 75.606/VII-15.886.**

In zake : de n.v. LAVECO,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20,

--

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. LAVECO op 5 september 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 7 juli 1997 houdende uitspraak over haar beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 20 januari 1997 houdende weigering van de vergunning aan de n.v. LAVECO om een bestaand en vergund veeteeltbedrijf gelegen te 9880 Aalter, Duinenstraat 3 te veranderen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 29 april 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat S. BEECKMAN die, loco Advocaat F. DE BISSCHOP verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. De verzoekende partij baat een varkenshouderij uit aan de Duinenstraat in Aalter. De inrichting ligt volgens het gewestplan Eeklo-Aalter, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 in landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

1.2. Op 18 december 1976 verleent het college van burgemeester en schepenen aan Andreas ROOBROUCK een vergunning voor de exploitatie van een ‘varkensstal van 2000 mestvarkens - 50 kweekvarkens’ voor een termijn van 30 jaar. Op 27 september 1990 meldt Yvonne LAROY (blijkbaar de echtgenote van Andreas ROOBROUCK) de exploitatie van een inrichting op hetzelfde adres omvattende 1340 varkens van meer dan 10 weken, 100 biggen van minder dan 10 weken, en de opslag van 1212m³ dierlijke mest. Het gaat om een melding van een in exploitatie zijnde inrichting die vergunningsplichtig is geworden door wijziging van de indelingslijst. De bestendige deputatie neemt aldus, op 1 april 1993, akte van de melding van de opslag van dierlijke mest, geldend als vergunning voor een termijn van 20 jaar.

1.3. Op 26 augustus 1991 verleent het college van burgemeester en schepenen een bouwvergunning voor twee nieuwe stallen. De stallen worden blijkbaar gebouwd en in gebruik genomen zonder dat daarvoor een exploitatie- of milieuvergunning werd verleend.

1.4. Op 10 mei 1993 meldt de verzoekende partij de overname van de inrichting. De verzoekende partij zegt in het verzoekschrift de inrichting reeds te hebben overgenomen 'in 1991, vóóraler het milieuvergunningsdecreet en VLAREM van toepassing werden'. De verzoekende partij meldt aan de bestendige deputatie de verandering van de vergunde inrichting, die erin bestaat dat de dieren (2050) niet langer in de vier oude stallen worden gehouden, maar in twee van die oude stallen en in twee nieuw gebouwde, alsook de uitbreiding van de mestopslag met 504m³. De bestendige deputatie vraagt dat een vergunningsaanvraag zou worden gedaan, wat gebeurt. Vervolgens weigeren de bestendige deputatie (15 december 1995) en, in beroep, de verwerende partij (14 juni 1996), de verandering te vergunnen, omdat ingevolge de melding van 27 september 1990 wordt aangenomen dat de exploitatievergunning is vervallen wegens niet-exploitatie voor hetgeen 1340 dieren te boven gaat.

1.5. Op 9 december 1996 dient de verzoekende partij een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in, in hoofdzaak voor de herverdeling van 2050 varkens (die door haar vergund geacht worden) over verschillende stallen. Volgens de aanvraag werden door de vorige exploitant 2050 dieren gehouden.

Na gunstige adviezen van het college van burgemeester en schepenen, de afdeling ROHM, en de Administratie Gezondheidszorg en ongunstig advies van de Vlaamse Landmaatschappij, de provinciale milieuvergunningsdeskundige, de Buitendienst Oost-Vlaanderen van Aminoal, en de provinciale milieuvergunningscommissie weigert de bestendige deputatie op 16 januari 1997 de vergunning.

1.6. De verzoekende partij tekent administratief beroep aan.

De Administratie Gezondheidszorg, de afdeling Milieuvergunningen, de Vlaamse Landmaatschappij en de gewestelijke Milieuvergunningscommissie verlenen ongunstig advies. Gunstig advies wordt verleend door de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen

1.7. Op 7 juli 1997 wordt de bestreden beslissing genomen. De vergunning wordt geweigerd. De motivering luidt in hoofdzaak als volgt :

"[...]

Gelet op het feit dat voormelde beroepindiener de volgende aanspraken doet gelden:

de vergunning van 18 december 1976, verleend door het College van Burgemeester en Schepenen van Poeke, voor de exploitatie van 2.000 mestvarkens en 50 kweekvarkens, is niet van rechtswege vervallen om volgende redenen:

- de N.V. Laveco heeft in de loop van 1991 het bedrijf overgenomen met inbegrip van de lopende vergunning voor 2.050 varkens. De Bestendige Deputatie heeft op 12 mei 1993 hiervan akte genomen met expliciete vermelding van de exploitatie van 2.000 mestvarkens en 50 zeugen. Bedoelde aktename creëert verworven rechten in hoofde van de N.V. Laveco;
- de bewering dat de rechtsvoorgangster van de N.V. Laveco mevr. Roobrouck, slechts 1.340 varkens zou hebben geëxploiteerd, vloeit louter voort uit haar eigen verklaring, opgenomen in haar melding van 27 september 1990. Dit gegeven is nergens geakteerd. Integendeel uit de wijze van bedrijfsvoering enerzijds en haar toenmalig integratiecontract anderzijds blijkt wel degelijk dat mevr. Roobrouck niet constant doch evenmin met tussenpozen van twee jaar of meer, om en bij de 2.050 varkens gehouden heeft. Bovendien is de melding een momentopname dewelke geenszins bewijst dat zulke toestand, voorheen of achteraf, ook gedurende minstens twee opeenvolgende jaren zou volgehouden zijn. Immers de N.V. Laveco heeft vanaf de overname in de loop van 1991 steeds ca. 2.050 varkens in de bestaande stallen geëxploiteerd;
- mevr. Roobrouck werkte met een uitdunningssysteem met als gevolg dat de varkens zeer dik zaten waardoor in de bestaande stallen wel degelijk 2.050 varkens konden worden gehuisves[t]. De N.V. Laveco wilde volgens een all-in-all-out-systeem werken waarvoor een grotere stalcapaciteit noodzakelijk was (twee nieuwe stallen);
- volgens de omzendbrief van 19 december 1996 van het Departement Leefmilieu en Infrastructuur heeft de N.V. Laveco in elk geval recht op de erkenning van de exploitatie van 2.010 varkens (1.340 x 1,5);

[...]

Overwegende dat onderhavig beroep van de exploitant betrekking heeft op de weigering van de vergunning voor het veranderen van een varkenshouderij, houdende het herverdelen van 2050 varkens over de stallen, de mestopslag in de oude stallen verminderen van 1.212 m³ naar 200 m³, het uitbreiden met mazoutopslagplaatsen en de toevoeging van 1.716 m³ mestopslag in de laatst gebouwde stallen;

Overwegende dat op 18 december 1976 de vergunning werd verleend voor 2.000 mestvarkens en 50 kweekvarkens; dat er toen op de inrichting vier stallen aanwezig waren; dat uit het inrichtingsplan (bijlage 6A van de vergunningsaanvraag; oude situatie) blijkt dat gelet op de beschikbare staloppervlakte (respectievelijk 1,48, 0,32, 0,51 en 0,48 m²/varken i.p.v. 0,6 of 0,8 m²/varken naargelang het drinkwaterbesparend systeem) er onmogelijk 2.050 varkens in de bestaande vergunde stallen konden worden gehouden;

Overwegende dat de toenmalige eigenaar op 27 september 1990 ook melding heeft gedaan dat er op de inrichting slechts 1.340 varkens werden gehouden; dat dit eveneens gesteld werd in het Ministerieel Besluit van 14 juni 1996 waartegen de exploitant geen annulatieberoep bij de Raad van State heeft ingediend; dat bovendien uit het beroepschrift blijkt dat de toenmalige eigenaar in het verleden

een contract had voor het mesten van drie rondes van 1.225 varkens op jaarbasis; dat gelet op het feit dat de varkens op het bedrijf kwamen op een leeftijd van 10 weken en dat mestvarkens worden geslacht op een leeftijd van 26 à 28 weken (bron: De Huisvesting van dieren / Maton, Daelemans en Lambrecht / Uitgegeven door het Ministerie van Landbouw - Centrum voor Landbouwkundig onderzoek, Merelbeke) kan gesteld worden dat voor de drie afmestronden slechts 1.225 mestvarkensplaatsen nodig zijn;

Overwegende dat in het beroepschrift gesteld wordt dat er steeds 2.050 mestvarkens in de bestaande stallen werden gehouden; dat dit onjuist blijkt aangezien er in 1991 twee nieuwe stallen voor 540 varkens elk werden bijgebouwd; dat uit het inrichtingsplan (bijlage 6B van de vergunningsaanvraag; nieuwe situatie) blijkt dat twee van de vier bestaande stallen buiten gebruik werden gesteld en dat stal 3 en 4 behouden blijven; dat in stal 3 en 4 volgens het inrichtingsplan van de oude situatie respectievelijk 600 en 1.000 varkens werden gehouden terwijl nu volgens de huidige situatie slechts 330 en 640 varkens in de respectievelijke stallen 3 en 4 worden gehouden; dat hieruit nogmaals blijkt dat het door de exploitant opgegeven aantal dieren die in het verleden werden gehouden in de bestaande stallen een overschatting is van de realiteit;

Overwegende dat in tegenstelling met de milieuvergunningsaanvraag, waarin men spreekt over het herindelen van 2.050 varkens over de stallen, het hier duidelijk gaat over een uitbreiding van 1.340 varkens tot 2.050 varkens;

Overwegende dat de aktenaam van overname van de vergunning geen afbreuk doet aan artikel 46 van titel I van het Vlarem waarin wordt gesteld dat de milieuvergunning van rechtswege vervalt voor de inrichting of voor het gedeelte van de inrichting dat gedurende twee opeenvolgende jaren niet werd geëxploiteerd;

Overwegende dat in de omzendbrief van 19 december 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling o.m. is bepaald dat:

- een bezetting van één of meer vergunde stallen onder de vergunde maximumcapaciteit geen verval en ook geen inperking van de milieuvergunning tot gevolg heeft;
- wanneer bepaalde stallen of bepaalde onderdelen van de inrichting sedert meer dan twee jaar niet meer als stal zijn ingericht de desbetreffende milieuvergunning wel van rechtswege is vervallen;

Overwegende dat van de vier vergunde stallen: stal 1 en 2 niet meer als stal zijn ingericht maar gebruikt worden als bergruimte en in stal 3 en 4 respectievelijk 330 en 640 varkens worden gehouden; dat in de omzendbrief duidelijk sprake is van de bezetting van de vergunde stallen terwijl in de huidige aanvraag twee nieuwe stallen in gebruik zijn genomen voor elk 540 varkens; dat hieruit zou volgen dat slechts 970 varkens meer vergund zijn en de overige dieren moeten worden beschouwd als een uitbreiding;

Overwegende dat 90 waarderingspunten kunnen worden toegekend aan voormelde inrichting omwille van het stalconcept, stalvloer met een roosteroppervlakte van meer dan 50%, mechanisch verluchtingssysteem niet aangesloten op een installatie ter bestrijding van geurhinder met verticale uitstoot met uitlaatopening 0,5 m of meer boven de nok zonder pet en de opslag van de mengmest in het stalgebouw zonder geurafsnijder;

Overwegende dat de inrichting is gelegen op ca. 1.000 m afstand van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter;

Overwegende dat minder dan 151 waarderingspunten kunnen worden toegekend aan voormelde inrichting en dat de inrichting op minder dan 1.500 m van een hindergevoelig gebied is gelegen; dat bijgevolg voormelde uitbreiding niet voldoet aan artikel 5.9.44.1°b) van titel II van het Vlarem;

Overwegende dat de exploitant van deze inrichting bovendien nog exploitant is van twee andere inrichtingen omvattende 1.200 mestvarkens in de Kleine Ruiseledestraat 2, 8700 Tielt en 3.030 mestvarkens in de Gallatastraat 1, 8755

Ruiselede; dat het bedrijf niet kan voldoen aan de voorwaarden voor notificatie als gezinsveeteeltbedrijf; dat bijgevolg het bedrijf niet voldoet aan artikel 13, 3°, b) van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995 tot uitvoering van artikel 33 en 34 van het Mestdecreet;

Overwegende dat, gelet op het feit dat er voor de inrichting nog een rechtsgeldige vergunning zou zijn voor het houden van 1.340 mestvarkens, de aangevraagde verandering voor 2.050 mestvarkens zou resulteren in een stijging van de vergunde mestproductie en derhalve niet verenigbaar is met artikel 13, 3°, a) van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995 tot uitvoering van artikel 33 en 34 van het Mestdecreet;

Overwegende dat de aanspraken aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd:

- de aktename van overname van de vergunning doet geen afbreuk aan artikel 46 van titel I van het Vlarem waarin wordt gesteld dat de milieuvergunning van rechtswege vervalt voor de inrichting of voor het gedeelte van de inrichting dat gedurende twee opeenvolgende jaren niet werd geëxploiteerd;
- gelet op de beschikbare staloppervlakte konden er onmogelijk 2.050 varkens in de bestaande vergunde stallen worden gehouden. De toenmalige eigenaar heeft ook op 27 september 1990 melding gedaan dat er op de inrichting slechts 1.340 varkens werden gehouden. Dit werd eveneens gesteld in het Ministerieel Besluit van 14 juni 1996 waartegen de exploitant geen annulatieberoep bij de Raad van State heeft ingediend. Bovendien blijkt uit het beroepschrift dat de toenmalige eigenaar in het verleden een contract had voor het mesten van drie rondes van 1.225 varkens op jaarbasis, waarvoor volgens berekeningen slechts 1.225 plaatsen nodig zijn. Ook uit de inrichtingsplannen zoals gevoegd bij de vergunningsaanvraag blijkt dat het door de exploitant opgegeven aantal dieren die in het verleden werden gehouden in de bestaande stallen een overschatting is van de realiteit;
- in de omzendbrief is duidelijk sprake van de bezetting van de vergunde stallen terwijl in de huidige aanvraag twee nieuwe stallen in gebruik zijn genomen voor elk 540 varkens;

[...]"

1.8. Op 7 januari 1998 wordt door de burgemeester van de gemeente Aalter bevel gegeven de onvergunde activiteiten stop te zetten. Dat bevel wordt door de verzoekende partij bestreden met een beroep ingediend op 6 maart 1998 (zaak A. 77.766/VII-16.503).

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van de artikelen 3 en 4 van het Milieuvergunningsdecreet, 'rubriek 9.4.1 van bijlage 1 van VLAREM' en van de artikelen 106 en 190 van de gecoördineerde Grondwet; dat zij in wezen stelt dat haar inrichting niet vergunningsplichtig is, aangezien de vergunningsplicht van rubriek 9.4.1 van bijlage 1 van VLAREM I uitdrukkelijk afhangt van de ligging in een gewestplanzone, het gewestplan bijgevolg moet bestaan en tegenstelbaar zijn opdat er vergunningsplicht zou zijn en dat zij stelt dat het gewestplan Eeklo - Aalter niet bestaat vermits het

besluit en de bestemmingskaarten niet werden medeondertekend door een minister, maar door een staatssecretaris; dat het, steeds volgens de verzoekende partij niet tegenwerpelijk is, omdat de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad slechts bij vermelding gebeurde en niet op de wijze zoals wettelijk en thans decretaal voorgeschreven;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij zich in de memorie van antwoord afvraagt of de verzoekende partij belang heeft bij dit middel, ‘nu de milieuvergunning haar niet werd geweigerd omwille van stedenbouwkundig motieven, doch enkel omwille van milieutechnische’, en dat de verzoekende partij nooit eerder betwist heeft dat haar inrichting vergunningsplichtig is;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt dat de onwettigheid niet kan worden weggenomen doordat de verzoekende partij een tijdlang dacht dat haar inrichting wel vergunningsplichtig was, dat zij vervolgens uitvoerig ingaat op het niet-bestaan en de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie uiteenzet dat zij wel degelijk een belang heeft bij het invoeren van het middel, omdat de onwettigheid van het gewestplan tot de vaststelling leidt dat één van de toepassingsvoorwaarden van de vergunningsplicht volgens rubriek 9.4.1 bijlage 1 VLAREM I niet vervuld is; dat zij onderlijnt dat de vergunningsplicht afhangt van de ligging in een gewestplanzone;

2.1.5. Overwegende dat een inrichting met een capaciteit als waarvoor de verzoekende partij een vergunning heeft gevraagd, in alle bestemmingsgebieden (agrarisch gebied, woongebied met landelijk karakter en alle andere gebieden) vergunningsplichtig is als inrichting van klasse 1; dat derhalve moeilijk valt in te zien hoe de inrichting aan de vergunningsplicht zou kunnen ontsnappen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 2, 4° en 28 van het Milieuvergunningsdecreet, de artikelen 1, 7° en 46 van VLAREM I, artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de

algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het motiveringsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel; dat de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing voor de motivering van het gedeeltelijk verval van de vergunning van 18 december 1976 verwijst naar de bijlagen 5B, 6A en 6B bij de vergunningsaanvraag,

"terwijl, een milieuvergunning slechts geheel of gedeeltelijk vervalt wanneer zij gedurende twee opeenvolgende jaren niet of gedeeltelijk niet werd geëxploiteerd; het verval niet vermoed wordt en wanneer een verval wordt opgeworpen dit in concreto dient te worden gemotiveerd,

dat uit de bijlage 5B enkel volgt dat de toenmalige exploitante Yvonne LAROY op 27/09/1990 beoogde een mestopslag te melden, doch de bestendige deputatie in zijn besluit van 1/04/1993 stelt dat een bedrijf van 1340 varkens werd gemeld,

dat gemelde mestopslag van 1.212 m³ overeenstemt met de mestopslag voor de 2050 vergunde varkens, wat blijkt uit de bijlage 6A,

dat de bijlage 6A verder aangeeft hoe de 2050 varkens over de stallen 1 tot 4 verdeeld waren voor de wijziging,

dat de bijlage 6B [aangeeft] hoe dezelfde hoeveelheid varkens na de wijziging verspreid wordt over de stallen 3,4,5 en 6,

zodat, nu uit geen van deze stukken volgt dat de inrichting gedeeltelijk niet werd geëxploiteerd gedurende twee opeenvolgende jaren, de minister ten onrechte beslist heeft dat de vergunning van 18 december 1976 gedeeltelijk vervallen is (schending van de art. 28 MVD en 46 VLAREM) en niet gemotiveerd wordt, minstens op tegenstrijdige wijze hoe de minister tot de bepaling van het aantal van de vervallen varkens komt de bestreden beslissing eveneens de in het middel aangehaalde bepalingen m.b.t. de motivering en de rechtszekerheid schendt,

en terwijl, er enkel sprake is van 'uitbreiding' van een inrichting bij het vergroten in capaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen, waarop de geldende vergunning geen betrekking heeft,

dat uit de aangehaalde stukken blijkt dat de inrichting niet vergroot werd in capaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen, waarop de geldende vergunning geen betrekking heeft,

zodat, de minister ten onrechte besliste dat het om een uitbreiding gaat (schending van de art. 2,4° MVD en 1,7° VLAREM)";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij, na in haar memorie van antwoord uitgebreid de motivering van de bestreden beslissing te hebben geciteerd, het volgende stelt :

"Het is duidelijk dat de Minister de weigering op grond van het gedeeltelijk vervallen zijn van de basisvergunning uitvoerig motiveert.

Dit gebeurt met een duidelijke verwijzing naar de desbetreffende reglementering, naar de door verzoekster zelf voorgebrachte stukken, naar wetenschappelijke gegevens en tenslotte naar het niet-bestreden karakter van het Ministerieel Besluit van 14 juni 1996 waarin eveneens uitdrukkelijk het aantal vergunde dierplaatsen wordt beperkt tot 1.340.

De Minister heeft dan ook terecht geoordeeld dat de gevraagde herverdeling in werkelijkheid een uitbreiding in capaciteit van de vergunde inrichting betrof";

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord benadrukt dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar de bestreden beslissing; dat zij aan haar argumentatie in het verzoekschrift het volgende toevoegt:

"Onder exploiteren wordt volgens artikel 2,2° MVD verstaan :

'het in werking stellen of houden, gebruiken, installeren of in stand houden van een inrichting, daaronder begrepen het lozen van afvalwater'.

Welnu, op geen ogenblik werd in deze zin een einde gesteld aan de exploitatie van de inrichting. Het gebeurlijk houden van minder dan 2050 varkens heeft niet tot gevolg dat de inrichting niet meer geëxploiteerd wordt.

Bovendien dient het bewijs geleverd te worden dat deze niet-exploitatie gedurende twee jaar ononderbroken heeft geduurd.

Vooreerst is het maar ten zeerste de vraag wanneer de Minister [de] termijn van twee jaar doet ingaan. Uit geen enkele van zijn overwegingen kan dit immers worden afgeleid.

Bijgevolg laat hij na het bewijs te leveren dat er gedurende twee jaar, ononderbroken een kleiner aantal varkens werd gehouden dan het aantal van 2050 waarvoor vergunning werd verleend.

.....

Ten onrechte leidt de Minister uit de omstandigheid dat er in de stallen 3 en 4 thans respectievelijk 330 en 640 varkens worden gehouden een overschatting en bijgevolg een uitbreiding af. Niets sluit immers uit dat een stal niet voor haar volledige capaciteit benut wordt, wat in casu trouwens het geval is";

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie de stukken waarover sprake (bijlage 5A, 6A en 6B) analyseert en stelt dat deze bijlagen niets zeggen over het aantal varkens dat door de vorige exploitant werd gehouden zodat de verwerende partij uit die bijlage feitelijke gegevens afleidt die er niet uit af te leiden zijn; dat zij vervolgt dat zij in haar verzoekschrift wel degelijk de feitelijke gegevens heeft betwist;

2.2.5. Overwegende dat in de motivering van de bestreden beslissing twee belangrijke elementen worden aangebracht om te staven dat op de inrichting, vóór de overname, niet de 2050 varkens werden gehouden die in 1976 waren vergund; dat in de eerste plaats wordt gewezen op het feit dat de bestaande stallen te weinig plaats boden om dat aantal dieren te houden en dat vervolgens wordt gewezen op het feit dat de toenmalige eigenaar op 27 september 1990 ook melding heeft gedaan dat er op de inrichting slechts 1.340 varkens werden gehouden; dat beide elementen samengenomen heel aannemelijk maken dat de vorige exploitant de hem destijds verleende vergunning niet volledig heeft benut;

Overwegende dat de verzoekende partij niet tegensprekt dat de vorige eigenaar verklaard heeft 1340 varkens te houden; dat zij geen elementen aanbrengt die zouden aantonen dat deze verklaring onjuist zou zijn; dat zij zich in haar laatste memorie ertoe beperkt te zeggen dat “deze verklaring nooit tot doel heeft gehad het aantal dieren op te geven” en slechts tot doel had de aanwezige mestopslag te melden; dat de verzoekende partij echter niet concreet toelicht waar zij deze bewering vandaan haalt; dat de vaststelling dat voorheen slechts 1340 varkens van meer dan tien weken oud werden gehouden voorkomt in het door de verzoekende partij nooit aangevochten besluit van 14 juni 1996;

Overwegende dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke feiten ze zich baseert, en op basis van welke rechtsregel ze daaraan het gevolg verbindt dat de vergunning voor de exploitatie gedeeltelijk van rechtswege is vervallen; dat de verzoekende partij deze feiten niet weerlegt, evenmin als de juistheid van het juridisch gevolg dat de verwerende partij aan die feiten verbindt; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat in het derde middel de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (Vergunningenbesluit), alsook het gebrek aan rechtens vereiste feitelijke grondslag; dat zij aanvoert dat artikel 13 van het Vergunningenbesluit geen toepassing kan vinden (artikel 159 gecoördineerde Grondwet), omdat zowel het oorspronkelijke besluit als de wijziging ervan bij het besluit van de Vlaamse regering van 9 mei 1996, tot stand zijn gekomen met schending van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, ‘aangezien niet voorafgaand het advies van de Raad gevraagd werd en daarvoor enkel een stijlformule als motivering werd opgegeven’; dat tegelijk wordt aangevoerd dat artikel 13 van het Vergunningenbesluit is geschonden, omdat uit het tweede middel blijkt dat er geen sprake is van een gedeeltelijk verval van de vergunning en dus niet van een vraag tot uitbreiding, en ‘er bijgevolg ook geen stijging is of kan zijn van de mestproductie’.

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de weigeringsbeslissing steunt op het motief van het (gedeeltelijk) vervallen zijn van de basisvergunning van de vergunde inrichting, dat werd aangetoond naar aanleiding van de bespreking van het tweede middel dat dit motief

een deugdelijk motief is dat de weigering op zichzelf voldoende kan dragen en dat het argument van verzoekster geput uit de beweerde onwettigheid van de reglementering dan ook kritiek uitmaakt op een “overtollig” motief”;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij noch in haar memorie van wederantwoord noch in haar laatste memorie daaraan nieuwe argumenten toevoegt;

2.3.4. Overwegende dat de bestreden beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat de aanvraag moet worden beschouwd als een vraag tot uitbreiding, wat om drie redenen tot gevolg heeft dat zij moet worden geweigerd; dat enkel het tweede en het derde weigeringsmotief hun rechtsgrond vinden in het Vergunningenbesluit; dat het eerste weigeringsmotief zijn rechtsgrond vindt in artikel 5.9.4.4., 1°, b, van VLAREM I; dat die vaststelling op zich een afdoende motief vormt, waartegen door de verzoekende partij geen andere argumentatie wordt aangevoerd dan deze in het tweede middel; dat deze ongegrond werd bevonden; dat de motieven die zijn gebaseerd op het Vergunningenbesluit dan ook kunnen worden beschouwd als overtollige motieven; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negen januari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.